

a k vyřízení účtu ze správy. Částka 303 Kč 90 h, o níž bylo rozsudkem rozhodnuto, vzešla z vedení exekuce a pro tuto částku byla usnesením ze dne 4. února 1924 povolena exekuce zabavením a příkázáním k vybrání pohledávky dluhující úpadkové podstaty proti žalovanému na odvedení realizace úpadkového jmění v částce více neb méně 5445 Kč. Doručením usnesení poddlužníkovi 6. února 1924 nabyla dovolatelka zástavního práva. Nemožno tedy teprve v tomto sporu o zaplacení částky zabavené a příkázané brániti se poddlužníkovi, žalovanému osobně, nikoli jako správci, námitkou, že podstata nestačí, poněvadž poddlužník může proti vymáhajícímu věřiteli uplatniti jen námitky ze svého poměru k úpadkové podstatě, po případě k úpadci jako nositeli tohoto jmění. Nemohl-li se takto brániti žalovaný jako správce podstaty v původním sporu o vyloučení předmětů z podstaty, v němž první útraty vzešly a neprokázal-li námitkami dle §u 35 ex. ř., že podstata zřejmě již v době povolení exekuce a nabytí zabavení nestačí k plnému uspokojení, ač exekuční vymáhání započalo již usnesením ze dne 21. července 1923, nelze tak činiti v tomto sporu, již proto ne, že, jak řečeno, není k tomu žalovaný ani oprávněn. Námitka, že podstata nestačí, směřuje přímo proti nároku exekučně vymáhanému a může proto jen prostředkem naznačeným v §u 35 ex. ř. za ostatních jeho podmínek býti uplatněna a jako podobnou obranou správce podstaty ve sporu věřitele podstaty o takovou pohledávku má býti docíleno omezení pohledávky přiměřeně stavu podstaty v době vynesení rozsudku, tak i v řízení o námitkách dle §u 35 ex. ř., lze-li po rozsudku ji uplatniti, má býti téhož účelu dosaženo dle stavu zřejmého z té doby. To se nestalo a nezasluhuje tedy v tomto sporu povšimnutí, že žalující strana, byvši ještě před podáním své první exekuční žádosti vyrozuměna o výši výtěžku úpadkové podstaty a správceva nároku na odměnu a hotové výlohy, mohla již tehdy se domnívati, že podstata k úplnému krytí její pohledávky sotva stačí. Že prý tak věděla určité z usnesení úpadkového komisaře ze dne 18. července 1925, jímž byla právoplatně určena výše jmění podstaty, jakož i odměna a hotové výlohy správcevy, tvrdí tím odvolací soud okolnost, která vyšla na jevo až po vynesení prvního rozsudku v tomto sporu.

Čís. 5959.

Z toho, že zaměstnanec byl uznán vinným přečinem proti bezpečnosti těla podle §§ 335, 337 tr. zák., nelze ještě dovozovati jeho nezdatnost ve smyslu §u 1315 obč. zák.

Vědomá a zaviněná nedbalost.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1926, Rv I 4/26.)

Žalobce, vystoupivší vzadu na vůz, náležející Josefu J-ovi a řízený kočím Karlem F-em, byl při přejíždění trati zasažen klesající závorou

a poraněn, ježto kočí vjel na trať, nedbav zvonkového návěští. Trestním rozsudkem byl Karel F. uznán vinným přečinem podle §§ 335, 337 tr. zák. Žalobní nárok na náhradu škody uznal procesní soud první stolice po právu pouze proti Karlu F-ovi, nikoliv i proti Josefu J-ovi. Odvolací soud uznal žalobní nárok důvodem po právu i proti Josefu J-ovi.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Odvolací soud pokládá kočího F-a za osobu nezdatnou ve smyslu §u 1315 obč. zák., poněvadž prý jednal vědomě nedbale. Že jednal vědomě nedbale, usuzuje odvolací soud z nálezu trestního soudu, dle něhož se F. dopustil jednání, o němž již dle jeho přirozených, pro každého seznatelných následků a podle svého zaměstnání mohl nahlédnouti, že dostačí, by přivedilo nebezpečí pro život nebo tělesnou bezpečnost osob na voze se nalézajících. Tomuto názoru nelze přisvědčiti. Vědomě nedbale jedná, kdo jest si toho vědom, že ohrožuje svým jednáním bezpečnost jiných, přes toto vědomí však vykoná čin, doufaje, že mu bude lze vyhnouti se škodlivému výsledku, který si jako možný představuje. Že si F. uvědomil nebezpečnost svého jednání, není v nálezu trestního soudu vysloveno. Praví se tam jen, že ji mohl nahlédnouti, to jest, že by ji byl nahlédl, kdyby byl použil patričné pozornosti, ne však, že si byl vědom toho, že uvádí žalobce v nebezpečí. Právní předpoklad, z kterého vychází odvolací soud, není tudíž správný; tím se stává vratkým i důsledek, ke kterému odvolací soud dospívá. F. dopustil se zajisté hrubé nepozornosti, ale je to přece jen jediný zjištěný případ, kdy jednal nedbale, který nepřipouští ještě závěru, že se mu nedostává buď potřebných znalostí nebo dobré vůle, konati svou práci řádně, by jiní nebyli ohrožováni, zejména, když podle zjištění soudu první stolice okresní sprostředkovatelna práce potvrzuje, že F. jest ji znám jako zdatný muž ve svém povolání jako kočí, a také obecní úřad mu v tomto ohledu dává dobré vysvědčení. Žalobce namítal sice v odvolání proti rozsudku soudu první stolice, že soud si nevšiml žalobcem předložených vysvědčení tří dřívějších zaměstnavatelů F-ových a vytýkal soudu první stolice, že nepřipustil důkazu těmito zaměstnavateli. V těchto vysvědčeních uvádějí dva dřívější zaměstnavatelé Karla F-a, že ho nebylo lze k spolehlivým pracím dobře použití, a třetí praví, že se mu F-ovo chování nezdálo býti normální a že ho nebylo lze použití ke každé práci. Dle těchto vysvědčení sloužil však F. u zmíněných zaměstnavatelů v době mezi rokem 1900 a rokem 1907, tedy 23 až 16 let před tím, než úraz se stal. Již pro tuto dlouhou, mezi tím uplynulou dobu, nemohl by pro otázku, je-li osobou nezdatnou, důkaz o tehdejší chování se Karla F-a a míti význam, to tím méně, když práce F-ovi svěřená, řídití potah volů, nevyžaduje ani zvláštní spolehlivosti a zručnosti. Soud první stolice proto právem měl za to, že se žalobci nezdařil důkaz, že Karel F. je osobou nezdatnou.